

Draží přátelé.

Setrváváme stále v sevření Covid-19 a ať už jsme kdekoli, letos v červenci to určitě nebude jako dříve. Karanténa se postupně rozvolňuje a politici a odborníci diskutují o tom, jak se vyhnout nové vlně nákazy. Můžeme se vrátit do škol, restaurací a kanceláří a zabránit koronavirové nákaze? Odborníci varují, že budeme možná muset ještě po řadu měsíců žít v alespoň částečné izolaci. Stále nám bude doporučováno nedotýkat se přátel a v některých případech ani členů vlastní rodiny. Rouška na obličej, dezinfekce a další ochranné pomůcky s námi po nějakou dobu zůstanou.

Mnozí to nazývají „novým normálem“. Zatím není jasné, jak dlouho to může trvat. Bude záviset na mnoha neznámých, protože svět, jak ho známe, se rozpadá. Čeká na nás nový svět. Přál bych si, aby „nový normál“ znamenal posun od společenské nerovnosti, zhoršování životního prostředí a ekonomické chamtivosti k něčemu lepšímu. Chtěl bych doufat, že náš „nový normál“ bude hluboce prolnut misionářským duchem dona Boska: vzdání se pohodlného přístupu, který říká: „Vždycky se to tak dělalo“ s odvahou a kreativitou přehodnotit naše cíle, struktury, styl a metody evangelizace; doprovázet se jako partneři, navazovat kontakty, koordinovat a podporovat výchovně-pastorační rozlišování (Evangelii Gaudium, 33). Kéž se zápal misijní horlivosti stane tím našim „novým normálem“!

■ Don Alfred Maravilla SDB,
hlavní rádce pro misie

JSEM SOUČÁSTÍ SNU NAŠEHO OTCE, DONA BOSKA

Provázel mě neklid, když jsem se chtěl stát misionářem – ještě dlouho předtím, než mě napadlo stát se salesiánem. V noviciátu touha přetrvávala, ale již ze salesiánského pohledu. Svěřil jsem se novicmistrovovi, co si myslím, že po mně Bůh žádá. Také jsem si uvědomil, že musím projít procesem, zakořenit v Kristu, očistit se od některých věcí a pokračovat ve formaci. Vzácné a důležité, bylo to, že jsem mohl počítat s lidmi, kteří mi pomohou v mém rozlišování. Dokázal jsem proto upřímně naslouchat a konfrontovat Boží hlas. To mě přimělo držet se při zemi, i když jsem věděl, že Bůh klepe na dveře mého života s nabídkou něčeho zvláštního.

Výzvou bylo opustit určitá paradigmatata; abych se otevřel svěžesti Boha, který byl přítomen tam, kam jsem byl poslán navzdory svým slabostem, abych byl znamením a nositelem jeho lásky. Dalším prvkem bylo čelit druhé straně mince země „prvního světa“. Setkal jsem se s **mladými lidmi vyloučených ze vzdělávacího systému. Společnost odmítá řadu z nich** kvůli jejich minulosti. Nesou si jizvy na těle i na duši. Nikdo na ně nechce vsadit, dát jim další šanci. **Pouze málo pastýřů je ochotno doprovázet tuto mládež**, která je tak křehká, ale i plná snů a cílů, kterých chce dosáhnout.

Ve svém povolání prožívám velkou radost z poznání a pocitu, že jsem součástí snu našeho otce Dona Boska, který se v průběhu let stává skutečností.

Když jsem přijel do své misijní země, zapůsobil na mě dvě věci:

1. Starší salesiáni spolubratři spokojení s výběrem života jako salesiáni, často je lze vidět s tímto pocitem naplnění ze života věnovaného nejmuchdš a nejpotebnější mládeži.

2. V Barceloně/Katalánsku není mnoho praktických křesťanů. Ale setkání s mladým člověkem, laikem, manželským párem, kteří prožívají své křesťanství do hloubky a kteří se zcela odevzdávají salesiánskému poslání je pro mě jako salesiána hodně poučné.

Člověk má vědět, jak se zcela odevzdat do Božích rukou. Vyžaduje to bezpochyby proces rozlišování spolu s doprovázejícím. Když je Bůh zdrojem našeho zájmu, Bůh nás podrží a v Bohu ponese ovoce. Jen věřte a také usilovně pracujte na tom, co od vás Bůh žádá.

■ **Israael Hernández,**
venezuelský misionář ve Španělsku

HISTORIE SALESIÁNSKÝCH MISIÍ – 2. ČÁST

OD DONA RUY PO DONA RICCERIOHO.

S Donem Ruou **pokračovala expanze** v Evropě a na Středním východě a misijní výpravy se rozšířily téměř do celé Ameriky, Indie a Číny. **Za jeho nástupců pokračoval misijní rozmach na všech pěti kontinentech.**

Ve službách církve převzali salesiáni různé církevní pravomoci; v Rovníkové Amazonii: apoštolský vikariát (VA) v Méndezu (1892); v brazilské Amazonii: prelatury v Guiratinga (1924), v Rio Negro, Brazílie (1925), v Porto Velho (1925), v Humaità (1949); ve venezuelské Amazonii: apoštolský vikariát v Puerto Ayacucho (1964), dále apoštol. vikariát v Chaco Paraguayo (1948) a prelaturu v Mixe, Mexiko (1966). V Africe pak diecézi Sakania v Zaire (1959). V Indii byly zřízeny arcidiecéze Šillong Guwahati (1969) a diecéze Krišnagar (1934), Dibrugarh (1951), Tura (1973), Kohima-Imphal (1973). Také v Asii: diecéze Oita, Japonsko (1961) a Surat-Thani, Thajsko (1969) a apoštolská prefektura Lashio, Barma (1975). Zázračně plodná byla v tomto období misie v SV Indii.

PROJEKT AFRIKA. Za dona Viganò byl při 21. GK (1978) zahájen „Projekt Afrika“, do něhož se zapojila celá kongregace a také laičtí misionáři. To se stalo po 2. Vatikánském koncilu nejdůležitějším misijním hnutím církve. Salesiánská přítomnost vzrostla ze 14 zemí Afriky na 43 zemí (2020). Výrazně se oživila a probudila mnoho misijních povolání ve světě.

PROJEKT EVROPA DNES A „NOVÉ HRANICE“. Don Chávez oficiálně zahájil na 26. GK (2008) další misijní projekt: „Projekt Evropa“. Mladí spolubratři z celé kongregace jdou do misíí „ad gentes“ a integrují se v evropských provinciích, aby přispěli k růstu charismatu D. Boska. V globalizovaném, multikulturním a multináboženském světě, je salesiánské poslání naléhavější než kdy jindy. „Nové hranice“ jsou nejen geografické, ale i sociokulturní, např.: problematika migrantů a uprchlíků.

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameróni SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Blahoslavený Michael Rua (1837–1910), první nástupce Dona Boska. V salesiánském věstníku z ledna 1902 napsal spolupracovníkům následující: „*Nejprve míním, že je mou povinností vás požádat, abyste vzali na vědomí, že jsme všude v tomto roce i nadále předávali zástupům mladých lidí, kteří nám byli svěřeni, civilní a náboženskou výuku, která jim v životě přinese štěstí. V různých částech světa žije několik set tisíc mladých lidí, kteří těží z vaší lásky k dětem Dona Boska, dokonce i ti, kteří žijí v jejich rodinách, ale navštěvují naše denní a večerní školy, nebo naše slavnostní oratoře. Ach, jak nás těší, že tolik z těchto mladých lidí, kteří, kdyby byli nechání sobě na pospas a stali by se jednoho dne nežádoucími ve své komunitě, nyní rostou jako dobří a čestní občané. Je dokonce mnoho těch, kteří byli povoláni Bohem, aby opustili svět a stali se apoštolami mezi svými vrstevníky, nebo se připojili k salesiánské rodině, aby zprostředkovali ostatním to, co pro ně již jiní učinili...*“

